

Драгош Калађић

*Поводом 10-ѡодишњице смрти
Драђоша Калађића*

Осећам се њоносним шњо њриѡадам срѡском народу!

Уместо „пролетерског интернационализма“ сад се намеће принудни модел „мултикултурног друштва“, односно усамљене гомиле без икакве веродостојне културе. Поново се уводи „деликт мишљења“ који бива проказан на основу критеријума, „политичке коректности“, што је управо Лењинова синтагма. Исте су и етикете за жигосање политички неподобних: од „фашизма“, „реакције“ и „национализма“ до „популизма“ и „ревизионизма“. И мондијалисти, попут марксиста, забрањују сваки поглед у прошлост, односно у трезоре наслеђа врлина и вредности, како би се тако искорењен човек подавао, без икаквог отпора, сваком условљавању.

Марксисте су својатали „историју“, проказујући противнике као некакве безумнике који се опиру „историјским процесима“, док мондијалисти својатају „свет“, тврдећи за противнике да су „против света“. За разлику од марксиста, којима је „крај историје“ био коначни циљ, идеолози мондијализма се убише доказујући како је тај „крај историје“ дошао силом коначне победе англоамеричког, либералног капитализма те да је сваки отпор узалудан

и бесмислен. Попут својих изравних предака, нихилистичких марксиста, и мондијалисти прете „чисткама“, односно „пургама“, али то сада означавају изразом узетим из латинског језика Инквизиције: „лустрација“.

И преварантска злоупотреба језика чини део те нихилистичке, антиевропске стратегије. Када непријатељ каже „људска права“ или „отворено друштво“ — он таквим синтагмама заправо означава противљудска права те рушење свих одбрана друштва од унутрашњих и спољних претњи. Када се залаже за „транспарентност“ — мисли заправо на работе под окриљем тоталног мрака. Када проповеда „либерализацију рада“, непријатељ не мисли на ослобађање рада и стваралаштва, како то лаковерна већина схвата, већ на систем у коме господари имају сваку слободу а радници никаква права.

Није случајно да су данас и овде најгорљивији поборници мондијализма или глобализације управо деца Брозове номенклатуре, која се с осветничким жаром окомљују на све српско јер су уверени да их је српска борба за опстанак и слободу лишила

очекиваних привилегија. Они жуде да, као и њихови очеви, паразитски или готовански живе на грбачи српског народа, не знајући ништа друго до да као самозване судије деле свет на зле „фашисте“ и добре „антифашисте“. Они сами, ноћу, исписују антисемитске графите по зидовима „невладиних организација“ како би оптужили Србе и тражили додатну финансијску помоћ од америчких централа, што им их ускраћују или утањују, јер су „обавили посао“.

Иначе, ја не делим гнушање које Срби осећају пред деловањем таквих изрода у служби непријатељских „невладиних организација“. Напротив,

кад их којим случајем видим и чујем, ја се у срцу веселим те се осећам поносним што припадам српском народу јер јасно опајам да је у њему непријатељ успео да поткупи само моралне наказе и интелектуалне ништарије. Све што нови колаборационисти чине је контрапродуктивно са становишта стратегије којој служе. Они посредно али јасно, доиста сасвим транспарентно, осведочавају нискост непријатеља и одговарајућих циљева. Да се којом несрећом зовем Џорџ и презивам Сорос — ја им не бих дао ни пребијеног долара.

(2002)

